ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἡ κ. Λιαρδῆ, χήρα ἀξιωματικοῦ, πηγαίνει μὲ τὶς δυὸ κόρες της, τὴν Λίζα καὶ τὴ Λίνα, στὸ Κάϊρο γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομιὰ ποὺ τοὺς ἄφησε πεθαίνοντας ἕνας ἀδελφός τοῦ ἀνδρός της. Ἐκεῖ ἡ δυὸ νέες κι' ἡ μητέρα τους γνωρίζουν τὸ βοηθὸ τοῦ δικηγόρου τους, τὸ Γιώργο Βρανᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς κάνει ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις. Ἡ Λίζα, ἐμορφιὰ ξανθή καὶ φανταχτερή, ἐρωτεύεται μὲ τὸ Γιώργο. Τὸν ἀγαπᾶ ὅμως κρυφὰ κι' ἡ Λίνα, ἐμορφιὰ μελαχροινὴ καὶ γλυκειά. Μετὰ λίγον καιρὸ, ὁ Βρανᾶς ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ ν' ἀνοίξη δικηγορικὸ γραφεῖο δικό του καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικά, καὶ φυσικά, βρίσκεται διαρκῶς στὸ σπίτι τῆς κ. Λιαρδῆ. Ἡ Λίζα εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ Λίνα ὅμως ὑποφέρει φρικτὰ κι' ἕνα ἀπόγευμα τέλος, ὁ πόνος της ξεχειλίζει καὶ ξεσπάει ἀκράτητος... Ἡ Λίζα ποὺ λατρεύει τὴν ἀδελφή της καὶ ποθεῖ καταλάβει πῶς κι' ὁ Γιώργος λαχταράει τὴ Λίνα, ἀποφασίζει νὰ θυσιάση τὸ αἴσθημά της γιὰ χάρι της καὶ καλεῖ τὸ Βρανᾶ σπίτι. Μὰ ὁ Βρανᾶς δὲν ἀγαπᾶει σοβαρῶς οὔτε τὴ Λίζα, οὔτε τὴ Λίνα. Τίς ποθεῖ ἁπλῶς. Εἶν' ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ μιὰ χυβαία θεατρινίτσα τῆς ὀπερέττας, τὴ Φλώρα Μπριλάντη, ἡ ὁποία ὅμως τὸν περιφρονεῖ, τὸν βρίσκει γελοῖο κι' ἀγαπᾶ ἕναν ἀερο ἐπιπλοποιὸ καὶ μποξέρ, τὸ Βάγγο, ὁ ὁποῖος τῆς παίρνει τὶς οἰκονομίες καὶ τὴν ξυλοφορτώνει!... Ἡ Λίζα κ' ἡ Λίνα, ἀφοῦ περίμειναν μάταια τὸ Γιώργο στὸ σπίτι, βγαίνουν τ' ἀπομεσημερο περίπατο στὸ Φάληρο, ὅπου συναντοῦν τὸ Λώρη Γαζίδη, καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Λώρης πλησίασε καὶ χαιρέτισε τὴ Λίζα μὲ πολὺ ἐγκαρδιότητα καὶ πολὺ εὐγένεια.

Ἡ Λίζα τὸν σύστησε ἀμέσως στὴν ἀδελφή της:

—Λίνα, ὁ κύριος Λώρης Γαζίδης, ὁ καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνιδων. Τὸν ξέρεις τὸν κύριο Λώρη. Σοῦχω μιλήσει τόσες φορὲς γιά...

—Ναί, βέβαια, χαίρω πολύ, εἶπε ἡ Λίνα κ' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ νέου.

Τῆς εἶχε κάμει ἐντύπωσι ἡ εὐγενική του φυσιογνωμία, τὰ ἐξωτικά του μάτια, τὰ γεμάτα ἐκφραστικότητα. Τώρα καταλάβαινε γιατὶ τῆς μιλοῦσε τόσο συχνὰ ἡ Λίζα γιὰ τὸ καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας στὸ Λύκειο. Ναί, ὁ Λώρης φαινόταν ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος.

Ὅταν μάλιστα προχώρησαν μαζὶ κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν, ἔκαμε ἐντύπωσι στὴ Λίνα, οἱ εὐγενικοί του τρόποι, ἡ γλυκειὰ καὶ ἤρεμη φωνή του, ἡ συμπαθὴς σεμνότης του.

Φαινόταν ἄνθρωπος πονεμένος μολαταῦτα, ἂν καὶ δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ εἰκοσιεφτὰ χρόνων.

Ἡ Λίνα μὲ τὴ λεπτή της διαίσθησι, κατάλαβε ἀμέσως πῶς εἶχε μπροστά της ἕναν ἄνθρωπο ποὺχε ὑποφέρει πολύ, ποὺ εἶχε κάποια κρυφή, βαρειὰ λύπη, ποὺ κάτι τοὺχε κομματιάσει τὴν καρδιά. Μὰ τί;...

Ἡ Λίζα δὲν φιλολογοῦσε τόσο τὰ πράγματα. Μολαταῦτα αἰσθανόταν ἀτερίόριστη ἐκτίμησι, κι' ἀκόμα βαθειὰ συμπάθεια γιὰ τὸ Λώρη. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶχε ἀντικρύσει στὸ Λύκειο ποὺ πήγαινε κ' ἔπαιρνε μαθήματα ἀπαγγελίας μὲ πενῆντα δραχμὲς τὸ μῆνα, αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τὴν τραβᾶη ἀκατάσχετα στὸ νέο αὐτὸ μὲ τὴ μελαγχολικὴ ἔκφρασι καὶ τὴν τόσο πονεμένη μορφή. Τὴ συμπάθειά της αὐτὴ τὴν ἄφησε νὰ φανερωθῆ στὸ Λώρη πολὺ γρήγορα. Κι' αὐτὸς ἐκτιμοῦσε τὴ Λίζα καὶ τῆς φερνόταν πολὺ φιλικά. Θὰ κατέληγαν ἔτσι ν'ἀγαπηθοῦν τρελλά. Ἡ Λίζα θὰ τοῦ ἄνοιγε διάπλατα τὴν καρδιά της, ἂν ὁ Λώρης δὲν φρόντιζε νὰ κρατάη τὶς σχέσεις τους στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας. Ἡ συμπεριφορά του αὐτὴ ἦταν, φυσικά, ἀλλόκοτη κι' ἀνεξήγητη.

Ἐκτιμοῦσε τὴ μαθήτριά του, τὴν συμπαθοῦσε κι' ὅμως φοβόταν, ἔτρεμε, θαρρεῖς, νὰ προχωρήση πιὸ πέρα.

Ἤρθαν στιγμὲς καὶ περιστάσεις ποὺ θ' ἀρκοῦσε ν' ἀνοίξη τὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ ριχτῆ ἡ Λίζα αὐτή, χωρὶς δισταγμό, μὲ πάθος καὶ παραφορά.

Μολαταῦτα δὲν τὸκανε. Ὑποχωροῦσε πάντα, δίσταζε, γλυστροῦσε. Φοβόταν...

Ἂν τὸν πρόσεχε κανένας καλά, θὰ διάβαζε στὸ βλέμμα του καὶ στὴ μορφή του διὸ συναισθήματα ποὺ πάλευαν μεταξύ τους ἄγρια: Τὸν πόθο τῆς ἀγάπης, τὴν ἐρωτικὴ δίψα, ἀπ' τὸ ἕνα μέρος. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, τὸν τρόμο μπρὸς στὸ ἄλλο φῶς, τὸ φόβο μπρὸς στὴ γυναίκα, τὴν ἀγωνία κι' ἀκόμα τὴν ἀποστροφή...

Τί τρομερὸ μυστικὸ ἔκρυβε στὴν καρδιά του ὁ Λώρης; Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε τόσο μυστηριώδη καὶ ἀλλόκοτο μπρὸς στὶς γυναίκες;

Ἡ Στάσα ἦταν ξανθή, κομψή, κουκλίστικη, σωστὸς ἄγγελος...

Ὁ Λώρης Γαζίδης ἔτρεμε τὶς γυναῖκες. Κι' ὁ τρόμος αὐτὸς δὲν ἦταν φυσικός, δὲν ἦταν ἔμφυτος μέσα του. Ὄχι. Ὑπεύθυνη γιὰ τὸ αἴσθημά του αὐτὸ ἀπέναντι τῶν γυναικῶν, γιὰ τὸ φόβο, τὴν ἀποστροφὴ καὶ τὴ δυσπιστία του, ἦταν μιὰ γυναίκα!

Νέος ἀκόμα, σὲ ἡλικία 18 χρόνων, γεμάτος ὄνειρα, ἐλπίδες καὶ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον ὁ Λώρης, γνώρισε μιὰ νέα πολὺ μικρότερή του. Τὴν ἔλεγαν Στάσα καὶ δὲν ἦταν καλὰ-καλὰ δεκαπέντε χρόνων. Μικροῦλα, κομψή, ξανθή, κοκκίστικη, σωστὸς ἐπίγειος ἄγγελος, ἄναψε στὴν καρδιὰ τοῦ Λώρη ἕναν ἔρωτα τρελλό, παράφορο, μὰ καὶ ἰδανικὸ συγχρόνως...

Βλεπόντουσαν σ' ἕνα φιλικό τους σπίτι. Ἡ νέα εἶχε μαντέψει τί γινότανε στὴν καρδιὰ τοῦ Λώρη καὶ δὲν τὸν ἀπέλπισε. Ἦταν ὡραῖος, ἀγαθός, καλόβολος, τῆς ἄρεσε καὶ τὸν προτιμοῦσε ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλο. Ἔτσι τὸ αἴσθημα ἄναψε καὶ φούντωσε στὶς καρδιές τους. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Πεντέλη, μ' ἄλλες φιλικὲς οἰκογένειες, ἀπόμειναν ξαφνικὰ ὁλομόναχοι στὸ προαύλιο τῶν μελαγχολικῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας. Γύρω τους ἦταν ἐρημιά. Ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλη. Ὁ Λώρης γονάτισε μπρὸς στὴ Στάσα καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸ μεγάλο του ἔρωτα.

Ἡ Στάσα δάκρισε. Τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Λώρη! Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!...

Τώρα κ' εἰλικρινὴς ὅπως ἦταν ὁ Λώρης δὲν περιωρίστηκε στὰ ἐρωτόλογα ποὺ λέγονται σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Πῆρε τὰ χέρια τῆς Στάσας στὰ δικά του καὶ τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι·

—Στάσα, θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Ἡ Στάσα δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀπαντήση. Ρίχτηκε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά του καὶ βύθισε τὸ βλέμμα της στὸ βλέμμα του.

—Ναί, ψιθύρισε τέλος. Αὐτὴ θᾶταν ἡ πιὸ μεγάλη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου...

Ἔμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἀνάμεσα στὴν ἀνθισμένη φύσι, ἀρκετὴ ὥρα...

Ὁ Λώρης νόμιζε πὼς δὲν ζῆ στὴ πραγματικότητα, πὼς ὀνειρεύεται...

Εἶχε κλείσει τὰ μάτια του καὶ ροφοῦσε ἀπὸ τὰ χείλη της τὸ μέλι καὶ τὸ νέκταρ τῶν φιλιῶν της...

Μὰ κ' ἐκείνη τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της σὰν τρελλή.

Ψηλὰ στὰ δέντρα τὰ ποιὰ κελαϊδοῦσαν τρελλά...

Τὰ λουλούδια γύρω ἀρωμάτιζαν τὸν ἀέρα...

—Στάσα!... Ἀγάπη μου!... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος!...

—Κ' ἐγώ, Λώρη...

—Πές μου πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα ἔτσι, ἀγάπη μου;

—Ναί, Λώρη, πάντα, ὅσο θὰ ζῶ...

—Καὶ δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ... ποτέ, ἀγάπη μου.

—Ποτέ, Λώρη...

—Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι, Στάσα;

—Σοῦ τὸ ὁρκίζουμαι, Λώρη μου.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἀρραβωνιάστηκαν. Κι' ἀπάνω στὸ μῆνα παντρεύτηκαν.

Δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ ἑνωθοῦν. Λαχταροῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

Οἱ γονεῖς τῆς Στάσας, ἄλλωστε, θεωροῦσαν τὸ γάμο αὐτὸ ὡς λαχεῖο.

Ὁ Λώρης θᾶχε λαμπρὸ μέλλον. Ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὸ σπίτι. Ἦταν νέος φρόνιμος, λογικὸς καὶ σεμνός...

Μὰ ἡ εὐτυχία τοῦ Λώρη δὲν κράτησε καὶ πολὺ καιρό. Τὸ ὄνειρό του νὰ ζήση μὲ τὴ Στάσα μιὰ ζωὴ αἰωνίας ἀγάπης καὶ λατρείας, δὲν πραγματοποιήθηκε.

Ἡ Στάσα ἦταν ματαιόδοξη, ἀσυλλόγιστη, ἐπιπόλαιη. Κ' ἔπειτα ἀπὸ ἓξ μῆνες, μιὰ νύχτα, μιὰ φριχτὴ κι' ἀξέχαστη νύχτα, ὁ Λώρης ἀνακάλυψε ξαφνικὰ μὲ τί εἴδους γυναῖκα εἶχε ἑνώσει τὴ ζωή του. Γκρεμίστηκε ἀπότομα ἀπ' τὸν οὐρανό, ἀπ' τὸν παράδεισο τῆς ἀγάπης ποὺ βρισκόταν, στὴν κόλασι τῆς πραγματικότητος, τῆς συμφορᾶς, τῆς ντροπῆς, τοῦ αἴσχους, τῆς ἀτιμίας. Δείτνησε στὸ σπίτι τὸ βράδυ αὐτὸ ὁ Λώρης καὶ βγῆκε κατόπιν ἔξω. Εἶχε κάποια ἐπείγουσα δουλειά. Ἐπρόκειτο νὰ πάη σὲ κάποιο σπίτι καὶ νὰ συναντήση ἕνα γνωστό του βουλευτή, ποὺ τὸν ὑπεστήριζε καὶ τὸν ἀγαποῦσε. (Ἀκολουθεῖ)